

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

7 юни 1983 година*

“Конкуренция – Паралелен внос на hi-fi оборудване”

По съединени дела 100-103/80

дело 100/80

Musique Diffusion Francaise SA, Vélizy, за което се явява адв. R. Collin, от адвокатската колегия в Париж, и адв. L. De Gryse, адвокат с правоспособност да пледира пред Касационния съд, Белгия, със служебен адрес в Люксембург, в адвокатската кантора на адв. E. Arendt, 34 rue Philippe-II,

дело 101/80

C. Melchers & Co, Bremen, за което се явяват адв. J. F. Bellis и адв. I. van Bael, от адвокатска колегия, Брюксел, със служебен адрес в Люксембург, в кантората на адв. Elvinger и Hoss, 15 Cote d ' Eich,

дело 102/80

Pioneer Electronic (Европа) NV, Antwerp, за което се явява адв. M. Waelbroeck, от адвокатска колегия, Брюксел, със служебен адрес в Люксембург, в кантората на адв. E. Arendt, 34 Rue Philippe-II,

дело 103/80

Pioneer High Fidelity (GB) Ltd., London, за което се явява г-н J. E. Rayner-James, Barrister, адвокатска колегия Lincoln's Inn, Лондон, упълномощен от г-н D. F. Hall от Linklaters & Paines, адвокати, Лондон, със служебен адрес в Люксембург, в кантората на адв. Elvinger и Hoss, 15 Cote d ' Eich,

ищци,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява нейният правен съветник J. Temple Lang, и от адв. M.-J. Jonczy и Gotz Zur Hausen, членове на нейния правен отдел, в качеството им на представители, със служебен адрес в Люксембург в кабинета на нейния правен съветник, O. Montalto, сграда Jean Monnet, Kirchberg,

ответник,

---

* Език на производство то: английски и френски.

с предмет искане за обявяване на недействителността на Решение на Комисията от 14 декември 1979 г. относно производство съгласно член 85 от Договора за ЕИО (IV.29.595 - hi-fi оборудване с марка Pioneer), публикувано в ОВ L 60, 5.3.1980 г. на стр. 21,

СЪДЪТ,

в състав: г-н J. Mertens de Wilmars, председател, г-н P. Pescatore, г-н A. O'Keefe, г-н U. Everling, председатели на състав, г-н G. Bosco, г-н T. Koopmans, г-н O. Due, г-н K. Bahlmann и г-н Y. Galmot, съдии,

генерален адвокат: сър Gordon Slynn,

секретар: г-н P. Heim,

постанови настоящото

Решение

1. С искиви молби, подадени в секретариата на Съда на 21, 24 и 25 март 1980 г., четирите предприятия Musique Diffusion Francaise SA, C. Melchers & Co., Pioneer Electronic (Европа) NV и Pioneer High Fidelity (GB) Ltd са внесли искиве, в съответствие с 173, параграф 2 от Договора за ЕИО, за обявяването на недействителността на Решение № 80/256 на Комисията от 14 декември 1979 г. относно производство съгласно член 85 от Договора за ЕИО (IV/29.595 - Hi-Fi оборудване марка Pioneer, ОВ 1980 г., L 60) е недействително.

2. Четиримата ищци са част от европейската дистрибуторска мрежа за High-Fidelity оборудване за звуковъзпроизводство, произведена от Pioneer Electronic Corporation, Токио. повечето от продуктите с марка Pioneer, които се продават в Европа, се внасят от дъщерното дружество, Pioneer Electronic (Европа) NV (наричано по-нататък "Pioneer"), чието регистрирано седалище е в Антверпен. По времето, когато настъпват събитията, върху които се основава оспорваното решение, три независими предприятия, а именно Musique Diffusion Francaise SA, (наричано по-долу „MDF”), с. Melchers & Co. (наричано по-долу „Melchers”) и Shriro UK Ltd. (наричано по-долу „Shriro”), се ползват от правото на изключително разпространение, съответно във Франция, Федерална република Германия и Обединеното кралство. Своевременен Shriro става дъщерно дружество на Pioneer и променя своето наименование на Pioneer High Fidelity (GB) Ltd. (наричано по-долу „Pioneer GB”).

3. В оспорваното решение Комисията е установила, че четирите предприятия жалбоподатели са участвали в съгласувани практики, в противоречие с членове 85, параграф 1 от Договора, които се изразяват в предотвратяването на вноса на оборудване с марка Pioneer от Федерална република Германия и Обединеното кралство във Франция с цел поддържане на по-високо ниво на цените във Франция. Комисията също така е установила, че член 85, параграф 3 не се прилага спрямо тези практики и е наложила глоба от 850

000 европейски отчетни единици спрямо MDF, 4 350 000 отчетни единици) спрямо Pioneer, 1 450 000 отчетни единици) спрямо Melchers и 300 000 отчетни единици спрямо Pioneer GB.

4. Решението постановява, че съгласуваната практика между MDF, Pioneer и Melchers, която препятства вноса от Федерална република Германия, съставлява отказ от страна на Melchers да изпълни поръчка, направена на 20 януари 1976 г. от германския търговец на едро, Otto Gruoner KG (наричан по-нататък "Gruoner"), за оборудване с марка Pioneer с приблизителна стойност от 550 000 DEM, която е трябвало да бъде доставена от този търговец на едро на една френска група купувачи, чийто главен управител е В. Iffli от Метц. Съгласуваната практика между MDF, Pioneer и Shriro, която препятства вноса от Обединеното кралство, се е изразила, съгласно това решение, по-специално в две писма от 28 и 29 януари 1976 г., които директорът на Shriro, г-н Todd, е изпратил на главния управител на Audiotronic Group (наричана по-нататък "Audiotronic") и на председателя на Comet Radiovision Services Ltd. (наричано по-нататък "Comet"), като тези две предприятия са основните клиенти на Shriro, с покана до тях да преустановят вноса на продукти с марка Pioneer.

5. Основанията, които ищите изтъкнаха срещу решението по същината си могат да бъдат групирани, както следва:

А - Нарушение на съществени процедурни изисквания, доколкото:

- а) Комисията съчетава функциите на съдия и прокурор;
- б) изложението на възражения не посочва всички възражения, посочени в решението или критериите, на чиято основа Комисията възнамерява да изчисли глобите;
- в) независимо от исканията на ищите в тази насока, Комисията не разкрива своевременно всички документи, на които се основава решението;
- г) становището на консултативния комитет не е съобщено на ищите.

Б - Грешна оценка и класификация на фактите, на чиято основа Комисията е установила, че са били налице нарушения на член 85, параграф 1 що се отнася до:

- а) предполагаемия отказ на Melchers да продава;
- б) последиците на изпратените от г-н Todd писма;
- в) продължителността на предполагаемите съгласувани практики;
- г) участието на Pioneer в тези практики;

д) пазарния hi-fi дял, държан от ищите във Франция и в Обединеното кралство и следователно въздействието на съгласуваните практики върху търговията между държавите-членки.

В – Невъзможност да се вземат предвид обстоятелствата, които изключват налагането на глобите:

а) легитимна самозащита и необходимост, що се отнася до MDF;

б) възможността за освобождаване на съгласуваните практики съгласно член 85, параграф 3;

в) фактът, че поведението на Melchers е в съответствие с неговите договорни задължения, за които Комисията е била уведомена;

г) предполагаемият принцип, съгласно който действия, извършени от служители, които не са получили указания от партньорите в предприятието, не могат да се приписват на предприятието;

д) солидарната отговорност на Комисията за разделяне на френския пазар чрез разрешаването на френското правителство да забрани паралелния внос.

Г – Невъзможност да се вземат предвид обстоятелствата, които оправдават налагането на по-ниски глоби:

а) погрешна оценка на сериозността на нарушенията при определянето на общото ниво на глобите и нарушаване на принципа за еднакво третиране, доколкото глобите са много-по-високи, отколкото тези, които са наложени на други предприятия за сходни нарушения, извършени през същия период;

б) липса на умисъл от страна на Pioneer;

в) погрешна основа за изчисляване на основание, че глобите са пропорционални на оборота на предприятията, че в случая на Melchers глобата надвишава 10 % от съответния оборот и че, в случаите на MDF и Pioneer, използваният оборот се отнася до различна финансова година от този, използван в случая на другите ищи;

г) погрешна оценка на продължителността на съгласуваните практики;

д) що се отнася до MDF и Pioneer, нарушение на твърдения принцип, че не може да се наложи единна глоба чрез съчетаване на няколко глоби за отделни нарушения;

е) характер на конфискация на глобата, наложена на Melchers и нарушение на принципа за пропорционалност, доколкото наложената глоба на MDF надвишава икономическите възможности на предприятието.

А - Доводите във връзка с нарушение на основни процедурни изисквания

а) съчетаването на функциите на съдия и прокурор

6. MDF твърди, че оспорваното решение е незаконно поради факта, че то е прието съгласно система, при която Комисията съчетава функциите на прокурор и съдия, което е в нарушение на член 6, параграф 1 от Европейската конвенция за защитата на правата на човека.

7. Това съображение е без значение. Както Съдът е постановил в своите Решения от 29 октомври 1980 г. (Fedetab, по дела 209 - 215 и 218/78, Recueil, 1982 г. стр. 3125), Комисията не може да се опише като ” трибунал” по смисъла на член 6 на Европейската конвенция за защитата на правата на човека.

8. Въпреки това, трябва да се добави, както Съдът е постановил в посоченото по-горе решение, че по време на административната процедура пред Комисията, тя е длъжна да съблюдава предвидените по силата на правото на Общността процедурни гаранции.

9. По този начин 19, параграф 1 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г. (ОВ, стр. 204) изисква от Комисията, преди да вземе дадено решение, да предостави на засегнатите страни възможността да бъдат изслушани по въпросите, по които тя възразява и Комисията, в своя Регламент № 99/63 от 25 юли 1963 г. относно съдебните заседания, предвидени в член 19, параграфи 1 и 2 от Регламент № 17 на Съвета (ОВ, стр. 2268), установява процедура със състезателен характер. Съгласно тази процедура Комисията трябва да съобщи своите възражения на засегнатите предприятия, които след това могат писмено да отговорят в рамките на посочен срок. В подходящите случаи, и особено в случаи, когато Комисията предлага налагането на глоби, на предприятията може да се предостави възможност за устно изслушване. Съгласно разпоредбата на член 4 от Регламент № 99/63, Комисията може, в своите решения, да разглежда само тези възражения, които са повдигнати срещу предприятията, по отношение на които им е била предоставена възможността да изразят своите становища.

10. Както Съдът е припомнил в свое Решение от 13 февруари 1979 г. по дело (Hoffmann-La Roche, 85/76, Recueil 1979 г., стр.461), посочените по-горе разпоредби са в приложение на основополагащия принцип, на правото на Общността, който изисква правото на справедлив процес да се съблюдава във всички производства, дори тези от административен характер, и установява по-специално, че на засегнатото предприятие трябва да е била предоставена възможността, по време на административната процедура, да изрази становищата си относно истината и значението на твърдените факти и обстоятелства и относно използваните от Комисията документи в подкрепа на нейните твърдения, че е извършено нарушение на Договора.

11. Следователно, въпреки че общото твърдение, изложено от MDF, трябва да бъде отхвърлено като основаващо се на неправилно разбиране на естеството на процедурата пред Комисията, правото на Общността съдържа всички необходими средства за проучване и, в подходящите случаи, за

поддържане на следните твърдения, основани на предполагаемите нарушения на правото на ищците на справедлив процес.

б) Относно неразкриването в изложението на възраженията на някои въпроси, които се посочват в решението

12. Първо, ищците твърдят, че Комисията, в членове 1 и 2 от своето решение, е установила, че двете съгласувани практики са започнали в края на 1975 г., че съгласуваната практика между MDF, Pioneer и Melchers е била преустановена през м. февруари 1976 г., а съгласуваната практика между MDF и Shrigo е продължила до края на 1977 г., докато, в своето изложение на възражения, Комисията е възнамерявала да установи, че двете нарушения са просъществували само за периода „края на м. януари/началото на м. февруари 1976 г.“.

13. Комисията твърди, че само въз основата на информацията, която се съдържа в отговорите на изложението на възраженията и предоставените по време на изслушването отговори тя е направила заключението в своето решение, че нарушенията са били с по-дълга продължителност, отколкото тя е смятала по време на изготвянето на изложението на възраженията.

14. Ясно е от предишни решения на Съда, че изложението на възраженията трябва ясно да изразява всички съществени факти, върху които се позовава Комисията на този етап от процедурата. Това може да бъде направено в обобщен вид, последващото решение не се изисква да бъде задължително копие на изложението на възраженията. Комисията трябва да вземе предвид факторите, които произтичат от административната процедура, за да може или да изостави подобни възражения, като доказано неоснователни или да измени и допълни своите доводи, както фактически, така и правно, в подкрепа на поддържаните от нея възражения, при условие, обаче, че тя се позовава само на фактите, спрямо които засегнатите страни са имали възможността да изразят своите становища и при условие, че в хода на административната процедура тя им е предоставила необходимата за тяхната защита информация.

15. Тъй като, в съответствие с последната алинея на член 15, параграф 2 от Регламент № 17, продължителността на нарушението е един от факторите, които трябва да се вземат предвид при определянето на глобата, ясно е от тези решения на Съда, че Комисията, особено когато тя предлага налагането на глоби, трябва да заяви като съществен фактор установената от нея продължителност въз основа на наличната Ж информация по времето, когато тя формулира изложението на възраженията. Комисията може да удължи така определения период, ако това е оправдано от допълнителната информация, която тя придобие по време на административната процедура, при условие че предприятията са разполагали с възможността да изразят своите гледища в тази връзка.

16. В настоящите случаи безспорно е, че Комисията не е посочила на ищците своето намерение да установи наличието на нарушения с по-дълга продължителност, отколкото се посочва в изложението на възраженията, и

че предприятията не са разполагали с възможността да изразят своите становища що се отнася до периодите, които не са били посочени в него.

17. При тези обстоятелства, при оценката на продължителността на нарушенията, установени по силата на оспорваното решение, трябва да се има предвид само периодът „края на м. януари/началото на м. февруари 1976 г.“.

18. Второ, ищците твърдят, че оспорваното решение посочва някои факти, които не са били посочени в изложението на възраженията. По-специално, Pioneer и Pioneer GB посочват обяснението, направено в двата документа, относно срещата, която е била проведена в седалището на Pioneer в Антверпен на 19 и 20 януари. Едва в решението (параграфи 52 и 62) Комисията упоменава, че не е налице писмено свидетелство за тази среща, от което тя да е предположила, че нейната цел е била, най-малкото отчасти, обсъждането на паралелния внос.

19. Що се отнася до срещата в Антверпен, самото изложение на възраженията посочва, че една от основните цели на тази среща е обсъждането на паралелния внос във Франция и то излага цялата придобита от Комисията информация по този въпрос от участниците. Освен това, от записа на изслушването пред Комисията изглежда, че целта на срещата е била цялостното разглеждане на този случай. Следва, че ищците са имали пълната възможност да изложат своите становища и да приведат доказателства в тази връзка. Същото заключение трябва да се направи и относно другите упоменати от ищците факти, и тази част от твърдението следователно трябва да се отхвърли.

20. Накрая, ищците твърдят, че Комисията е нарушила тяхното право на справедлив процес като не е заявила, по време на административната процедура, ако е било необходимо и в едно допълнително изложение на възражения, критериите, въз основа на които тя е предложила изчисляването на глобата, да не упоменаваме сумата или дори приблизителния Ж размер. Това нарушение се твърди, че е още по-сериозно в настоящия случай, тъй като наложените глоби са били значително по-високи от тези, налагани в миналото и тъй като те са били изчислени чрез прилагането на формула, свързана с оборота на въпросните предприятия. Освен това, Pioneer твърди, че Комисията не е могла да наложи глоба спрямо него, основана на предположението, че нарушението е било умишлено, когато в изложението на възраженията тя не е описала подобно поведение от страна на Pioneer.

21. Тази част от твърдението също не може да бъде подкрепена. В своето изложение на възражения Комисията изрично е заявила, че ще прецени дали е уместно да наложи глоби на засегнатите предприятия и също така посочва основните фактически и правни критерии, които могат да служат като основание за глобата, такива като сериозността и продължителността на предполагаемото нарушение и дали това нарушение е било извършено „умишлено или по непредпазливост“. При това тя изпълнява своите задължения по този въпрос, доколкото предоставя на предприятията необходимите подробности, за да опосредства тяхната защита не само срещу

установяването на нарушението, но и срещу налагането на глобите. Всякакво предоставяне на насоки, що се отнася до нивото на предвидените глоби преди предприятията да са били поканени да представят своите възражения относно твърденията срещу тях, би представлявало предвиждане на решението на Комисията и следователно не би било уместно.

22. Комисията не е била длъжна да посочи в изложението на възраженията възможността за промяна на нейната политика, що се отнася до общото ниво на глобите, възможност, която зависи от общите съображения на политиката относно конкуренцията, която няма пряка връзка с особените обстоятелства на тези случаи.

23. Накрая, що се отнася до оборота, чрез изискването предприятията да Ж предоставят информация относно техния оборот през последната финансова година, Комисията е предоставила на предприятията възможността да изложат своите становища в тази връзка и да добавят всякаква допълнителна информация, която според тях е била полезна в тази насока.

в) Относно неоповестяването на документи

24. Първо, Pioneer и Pioneer GB твърдят, че независимо от техните искания в тази насока, Комисията не им е предала своевременно документите, върху които е основала своите заключения, що се отнася до последиците на писмата, изпратени от г-н Todd от Shriro до директорите на Comet и Audiotronic.

25. По тази точка Комисията заявява, в параграф 50 от своето решение, че е било установено, че като следствие от намесата на Shriro, Comet е преустановила износа на оборудване марка Pioneer за препродажба. в съответствие с решението Audiotronic заменя Comet при доставянето до един от нейните клиенти, Euro-Electro в Брюксел; през март 1976 г. Audiotronic е получило големи поръчки, но е могло да изпълни само част от тях, поради затрудненията, породени от страна на Shriro.

26. Тъй като периодът, който трябва да бъде взет предвид при оценката на продължителността на нарушенията, трябва, както беше заявено по-горе, да бъде ограничен в рамките на края на м.януари и началото на м.февруари 1976 г. и тъй като заключенията на Комисията във връзка с последиците спрямо износа на Audiotronic се отнасят по-специално до един по-късен период, проучването на Съда на тази част от твърдението трябва да бъде ограничено до положението на Comet.

27. Доколкото се засяга второто предприятие, Комисията разчита до голяма степен на писменото изложение от страна на г-н Mason, директор на Comet, както и на докладите на нейните инспектори при посещенията им в Comet и Euro-Electro и при отчитането на документи във връзка с Comet.

28. Изложението на г-н Mason е съобщено на ищците от Комисията на 9 октомври 1978 г., но само отчасти. Комисията е отказала да разкрие

съществените точки от изложението, като се позовава на тяхното поверително естество, което не пречи на самия г-н Mason да изпрати на ищците, по тяхно искане, пълно копие от изложението.

29. Въпреки че, в следствие от собственото им старание, ищците по този начин са се запознали с цялото изложение, направено от г-н Mason точно преди съдебното заседание, безспорно е, че те не са били запознати или само отчасти са били запознати с другите документи, които са упоменати преди Комисията да вземе своето решение. Следователно, те не са имали възможността, своевременно, да изложат своите становища относно съдържанието и обхвата на тези документи или да придобият и изложат, когато е уместно, доказателства за противното. Следователно, Комисията не е била права да основава своето решение върху съдържанието на тези документи.

30. Тъй като заключенията, които Комисията основава върху тези документи, които не са били известни на ищците, се отнасят до въпроси, които са от чисто вторично значение във връзка с нарушенията, които е установено, че са били извършени в членове 1 и 2 от решението, това нарушение на правото на справедлив процес не може да засегне действителността на цялото решение. Напротив, уместно е Съдът да не вземе предвид съдържанието на тези документи при разглеждането на материалната действителност на решението.

31. Второ, MDF, Pioneer и Pioneer GB поддържат, че те не са разполагали със съобщение относно доклада на Mackintosh Consultants Company Ltd., Лондон, на което се позовава Комисията в параграф 25 от решението с оглед определянето на hi-fi пазарите във Франция, Обединеното кралство и Федерална република Германия. Те изтъкват по-специално, че знанието на дефиницията за hi-fi оборудване, на която докладът основава своите оценки, е било необходимо за защитата на ищците, що се отнася до техните пазарни дялове, както се заявява от Комисията в нейното решение.

32. В изложението на възраженията Комисията заявява, че пазарният дял на продукти с марка Pioneer за 1976 г. е бил поне 7 до 10 % във Франция и 8 до 9 % в Обединеното кралство. MDF и Pioneer GB оспорват тези цифри в своите отговори на изложението на възраженията. Тогава Комисията е дала инструкции на Mackintosh Consultants Company Ltd. да изготви доклад относно обема на hi-fi пазарите във въпросните държави-членки. Въз основа на този доклад и оборота на двамата ищци, занимаващи се с продукти с марка Pioneer, Комисията е оценила дела на френския hi-fi пазар, заеман от продукти с марка Pioneer през 1976 г. на 11,5 % и дела на пазара на Обединеното кралство на 10,5 %.

33. Въпреки това, в параграф 25 от своето решение, Комисията се придържа към цифрите, които е изложила в изложението на възраженията. Следователно, тя не е основала своето решение на обема на тези пазари, както се оценява в доклада. Този доклад е поискан единствено за да се проверят първоначалните оценки на Комисията, по които ищците са

изразили съмнение по време на административна процедура. Тази част от твърдението, следователно не може да се приеме.

г) Относно липсата на уведомяване относно становището на консултативния комитет

34. MDF и Pioneer оспорват, че член 10, параграф 6 от Регламент № 17, който заявява, че становището на консултативния комитет няма да се оповестява, трябва да се тълкува по такъв начин, че да позволи становището да бъде поверително съобщено на „пряко засегнатите предприятия”. Оспорва се, че ако не се приеме подобно тълкуване, предходната разпоредба е недействителна, тъй като тя е в нарушение на принципа за правото на справедлив процес.

35. Член 10, параграф 6 от Регламент № 17 не може да се тълкува по начина, предложен от ищите. Ясно е от този член, че провеждането на консултация с консултативния комитет представлява последния етап на процедурата преди приемането на решението и становището се предоставя въз основа на проект на решението. Предоставянето на предприятията на възможността да изложат своите становища относно това становище и, следователно, относно проекторешението би съставлявало ново откриване на предишния етап от процедурата, което би било в противоречие с предвидената от регламента система.

36. Неоповестяване на становището не е в противоречие на принципа на правото на справедлив процес. Както беше потвърдено по-горе, този принцип означава, че Комисията трябва, по време на административната процедура, да разкрие на въпросните предприятия всички факти, обстоятелства или документи, на които се позовава, така че да им позволи да изразят своите становища относно истинността и значението на твърдените факти и обстоятелства и на използваните от Комисията документи в подкрепа на нейните твърдения. Независимо от това какво е становището на комитета, Комисията може да обоснове своето решение само върху фактите, спрямо които предприятията са разполагали с възможността да изразят своите становища. Следователно, това твърдение трябва да се отхвърли.

В – Относно оценката и класификацията на фактите, въз основа на които Комисията е установила, че са налице нарушения на член 85, параграф 1

а) Относно твърдения отказ на Melchers да продава

37. От доказателствата, представени пред Съда, че през м. ноември 1975 г. магазини, които принадлежат към група купувачи, на която г-н Iffli е генерален управител, е била в състояние да предложи за продажба оборудване с марка Pioneer от Белгия по цени с 26 до 31 % по-ниски от цените на дребно, които преобладават във Франция. за да намери алтернативен източник за продуктите с марка Pioneer, *inter alia*, г-н Iffli кандидатства пред Gruener посредством посредничеството на г-н Weber, управителя на предприятието Willi Jung, Saarbrücken, което по това време е станало клон на Gruener.

38. След обсъждане с г-н Iffli на 12 декември 1975 г., проведено в седалището на Gruoner в Rommelshausen, главният закупчик на това дружество, г-н Schreiber, изпраща съобщение по телекса до Melchers, наред с други, на 15 декември 1975 година, с което иска от него да му изпрати ценови листи. Melchers го препраща към своя местен представител, който посещава Gruoner. Въз основа на получената по този начин информация, включително последната ценова листа за 1975 г., г-н Schreiber на 31 декември 1975 г. е изпратил оферта на г-н Iffli за оборудване, включително оборудване с марка Pioneer, по цени до 30 % по ниски от тези, посочени, по това време от MDF.

39. На 12 и 14 януари 1976 г., г-н Iffli депозира две поръчки при г-н Weber на съвкупна стойност от приблизително 1 000 000 DEM г-н Weber незабавно изпраща тези поръчки на Gruoner, но едва на 20 януари 1976 г., тоест деня, в който г-н Weber е уверил г-н Iffli, че част от стоките вече са изпратени до Rommelshausen, г-н Schreiber поръчва по телекса на Melchers стоки, които съответстват на подадените от г-н Iffli оферти, но на стойност от само 550 000 DEM. според обясненията на г-н Schreiber междуременно той е провел нови разговори с местните представители на Melchers и е получил нова ценова листа, приложима, считано от м. февруари 1976 г.

40. На 21 и 22 януари 1976 г. г-н Iffli получава необходимите лицензиите за внос от френските органи. На същите дати, Melchers, от своя страна, са проверили своите стокови запаси във връзка с поръчката на Gruoner и са получили обещание от едно застрахователно дружество, че то е готово да покрие поръчката на Gruoner на стойност 200 000 DEM. на 23 януари 1976 г., в отговор на ново съобщение по телекса от г-н Schreiber, Melchers потвърждават поръчката и посочват името на доставчика, който трябва да достави стоките. според обясненията на Melchers, това съобщение по телекса е било изпратено по грешка.

41. На 28 януари 1976 г. г-н Schreiber изпраща съобщение по телекса на немски език до г-н Weber, с което го уведомява, че следните факти са станали известни в следствие на телефонен разговор с мениджъра по продажбите на Melchers:

„седалището на Pioneer, Антверпен вече знае, че е било издадено разрешение за вноса на оборудване с марка Pioneer. Немският представител е бил инструктиран да не прави доставки на Jung при никакви обстоятелствата. Ние можем да бъдем снабдени, само ако се ангажираме да не изнасяме.”

42. г-н Iffli, след като е бил уведомен от г-н Weber, се оплаква на г-н Weber и на Gruoner. Чрез съобщение по телекса с дата от 6 февруари 1976 г., г-н Weber уведомява Gruoner, че той може да докаже, че продаденото от Melchers оборудване с марка Pioneer преди това е било внесено във Франция, отчасти чрез посредничеството на един търговец на едро в Брюксел и отчасти от предприятието EVB от Щутгарт. Оригиналеното съобщение по телекса съдържа написани на ръка бележки от г-н Schreiber, в които се заявява относно доставката през Брюксел: „не е доставил сам, е

известен в Бремен. Но не през Германия, Melchers абсолютно отрича”. Що се отнася до доставката от страна на EVB, в бележката се заявява: ”правилно, това е станало през м. ноември 1975 г., голям проблем, така че сега внимателно”.

43. На 11 февруари 1976 г. се провежда среща в Rommelshausen между Gruoner и директорите на hi-fi отдела на Melchers. пред Съда участниците в тази среща отричат, че въпросът за износа за Франция е бил повдигнат на тази среща.

44. В съобщение по телекса с дата от 18 февруари 1976 г., г-н Schreiber, като препраща към „срещата с ръководството на Melchers”, предоставя на г-н Weber информация, идентична на тази, която се съдържа в неговите написани на ръка бележки на съобщението по телекса от 6 февруари. Съобщението по телекса от 18 февруари продължава, както следва:

”3. Ние сме силно заинтересовани от включването на оборудване с марка Pioneer в нашата програма за продажба. Ние не можем да правим доставки в достатъчни количества, освен ако Melchers получи уверение, че ние ще доставяме предоставеното оборудване на немските търговци на дребно.

4. Не може да става дума за търговски натиск и този фактор за съжаление не може да бъде променен толкова бързо. Накрая, от решаващо естество е европейските продажби да поддържат ценовото ниво.”

45. В меморандум с дата от 19 февруари 1976 г. относно срещата в Rommelshausen на 11 февруари, г-н Schreiber заявява, *inter alia*, че „след проведените разговори с Melchers и Co. сега вече са отстранени всякакви пречки пред сътрудничеството между нас.”

46. На 20 февруари 1976 г. г-н Schreiber изпраща съобщение по телекса до г-н Iffli, с което го уведомява, че цените, които са му били съобщени на 31 декември 1975 г. за оборудване с марка Pioneer и други продукти, вече не са в сила „поради ценови изменения”. по този начин офертата на г-н Iffli окончателно отпада.

47. В оспорваното решение Комисията прави заключението, че отказът да се изпълни поръчката на г-н Iffli се дължи на факта, че Melchers е поискало уверение от Gruoner, че стоките няма да бъдат изнесени. Освен по-горе изложените факти, тя се позовава на писмено изложение от 18 май 1977 г., в което г-н Schreiber потвърждава събитията, които той описва в своето съобщение по телекса до г-н Weber и заявява, че на срещата в Rommelshausen ръководството на Melchers е повторило, че Melchers може да доставя само на специализираната търговия в Германия.

48. От своя страна, Melchers заявява, че неговата невъзможност да изпълни подадената от Gruoner поръчка, се дължи единствено на факта, че от една страна, стоките нива на Melchers не са им позволявали доставянето на поръчаните стоки и че, от друга страна, поръчката е била ненавременна, тъй като преговорите между г-н Schreiber и местния представител са били

просто „първоначален контакт”, което не е било достатъчно за Melchers, който обичайно е продавал почти изключително на търговци на дребно, за да установи бизнес отношения с Gruoner. Именно тези факти, а не някакъв отказ за доставка на стоки, предназначени за износ, които персоналът на Melchers е съобщил на г-н Schreiber преди последният да изпрати своето съобщение по телекса от 28 януари 1976 г. до г-н Weber.

49. Отново според Melchers, причината, поради която стоките не са били доставени, след като накрая са били установени бизнес отношения между двете предприятия на срещата в Rommelshausen на 11 февруари 1976 г., е, че Gruoner е изгубил всякакъв интерес към изпълнение на договора, сключен с г-н Iffli. Г-н Schreiber в същност е открил, че той е направил грешка при изчисляването на цените, които той е съобщил на г-н Iffli на 31 декември 1975 г.. Освен различните стандартни отстъпки, упоменати от местния представител, той е приспаднал и 11 % във връзка с немския данък добавена стойност, при което базисните цени не са включвали данък добавена стойност.

50. В тази връзка, Melchers се позовава на математическа формула, написана на ръка, от г-н Schreiber върху една ценова листа за други продукти, различни от оборудване с марка Pioneer, която адвокатите на Melchers са открили по време на посещение в офисите на Gruoner и също така на писмена декларация от 5 септември 1980 г., в която г-н Schreiber признава, че си е измислил историята с отказа на Melchers „да продава, за да може да прикрие грешката, която той е допуснал в своите изчисления. Тази декларация е потвърдено по същество от г-н Schreiber по време на изслушването на свидетелите пред Съда.

51. С оглед на противоречащите доводи на страните и противоречивите твърдения на г-н Schreiber, трябва да се види дали другите доказателства могат да потвърдят едното или другото от тези доводи.

52. Що се отнася до довода на Комисията, трябва да се има предвид, че съобщението по телекса, изпратено от г-н Schreiber до г-н Weber на 28 януари 1976 г. заявява, че „европейското седалище на Pioneer в Антверпен вече знае, че е било издадено разрешение за вноса на оборудване с марка Pioneer”. В същност, не се оспорва, че MDF е уведомило Pioneer относно издадените на г-н Iffli разрешителни на 21 и 22 януари 1976 г. и че Pioneer е препратило тази информация на Melchers. При тези обстоятелства, обяснението, дадено от г-н Schreiber в неговото изложение от 5 септември 1980 г. в смисъл, че г-н Iffli е този, който го е уведомил относно предоставянето на разрешителните, е неубедително.

53. В тази връзка, трябва също така да се има предвид специфичната информация относно предишен износ за Франция, която г-н Schreiber е отбелязал на съобщението по телекса от г-н Weber на 6 февруари 1976 г. и която той съобщава на г-н Weber по телекса на 18 февруари. Точността на тази информация не се оспорва и тя може да е произтекла само от страна на служителите на Melchers.

54. Следователно, видно е, че въпросът на износа за Франция е бил разглеждан по време на разговорите между г-н Schreiber и служителите на Melchers и предоставената от тези служители информация е от такова естество, че сочи за наличието на отказ за продажба на стоки, предназначени за тази страна.

55. Що се отнася до довода на ищеца, описанието на разговорите между г-н Schreiber и местния представител като съставляващи просто първоначален контакт не съответства на бележките, водени от г-н Schreiber по време на тези два разговора. Тези бележки, написани на ръка, чието съдържание беше обяснено от г-н Schreiber пред Съда, подробно описват условията на продажбата и доставката, включително различните отстъпки и бонуси, предложени на търговците на дребно от различен размер и дори на единствения търговец на едро, на които преди това е било доставяно от Melchers. Възможно е Gruener, като голям търговец на едро, да се е надявал да получи повече чрез продължителните преговори, но не е възможно да се разбере защо Melchers не е било готово да достави поръчаните стоки по условия, които според него са били обичайни условия по това време. Освен за периода на плащане, още по трудно е да се открият някакви различия между условията, заявени в написаните на ръка бележки относно последните разговори с местния представител и тези, които се заявяват в меморандума от 19 февруари 1976 г. относно срещата в Rommelshausen.

56. От друга страна, затрудненията във връзка с доставката, посочени от Melchers, се потвърждават от бележките, които управителят на склада на Melchers е написал на поръчката, предадена по телекса на 20 януари 1976 г. Тези бележки показват, че някои от поръчаните модели не са били налични, че запасите от други модели не са достатъчни и че във всеки случай, това е била твърде голяма поръчка във връзка със стоките запаси по това време, непосредствено след коледните продажби. Въпреки това, тъй като не се оспорва, че Melchers е могло да достави голяма част от поръчаните стоки веднага, без на практика да застраши своите запаси и тъй като Melchers е изпратило съобщение по телекса на Gruener, което Gruener оправдано е можело да приеме като съставляващо безспорно приемане, Съдът не може да разбере защо Melchers не е отправило оферта да направи частични доставки и не е влязло във връзка с Pünger относно възможността да получи остатъка от поръчаните стоки. Нивото на запасите, следователно, не може да се приеме като адекватно обяснение за невъзможността да се изпълни поръчката.

57. Що се отнася до предполагаемата грешка във връзка с данък добавена стойност, е вярно, че по отношение на повечето модели, посочените отстъпки, посочени чрез фиксиран процентен дял в написаните на ръка бележки на г-н Schreiber сами по себе си не обясняват предложените ниски цени от страна на г-н Schreiber до г-н Iffli на 31 декември 1975 г., докато приложение на формулата, посочена от Melchers, прави възможно, при условие, че се добавят някои от тези проценти, да се получат точно предложените цени. Както Комисията подчертава, ценовите листи, които формулират основата за изчисленията на г-н Schreiber ясно посочват, че цените са посочени без данък добавена стойност; посоченият от формулата на MeTodd не е този, който трябва да се използва, за да се извади данък

добавена стойност на ниво от 11 % и предполагаемата грешка не е във всеки случай направена по отношение на цените за високо тонколониите. Освен това, по време на изслушването на свидетелите пред Съда, г-н Schreiber не е успял да обясни как той би могъл да направи подобна грешка и не е успял да демонстрира своите изчисления в тази връзка. Така, дори ако точното ниво на по-голямата част от цените, предложени на г-н Iffli по този начин остана неизяснено, предложеното от Melchers обяснение не може да се приеме.

58. Накрая, не е възможно да се пренебрегне хронологическото стечение на обстоятелствата, нито факта, че те са се случили едновременно с тези във връзка с паралелния внос от Обединеното кралство. Поръчката на Gruener в същност е била третирана по напълно обичаен начин от Melchers, до момента, когато основателно може да се предположи, че Melchers е разбрало за предоставянето на разрешителните на Iffli. Този момент е бил през седмицата, след участието на Melchers в срещата на 19 и 20 януари 1976 г. в седалището на Pioneer в Антверпен. На тази среща MDF е направил оплакване от паралелен внос във Франция и след тази среща управителният директор на Shriro е поискал от своите основни клиенти, чрез писма от 28 и 29 януари 1976 г., да преустановят износа.

59. Освен това, съобщението по телекса, което г-н Schreiber е изпратил на г-н Weber на 18 февруари 1976 г. изглежда, е в тясно свързано по своето съдържание и дата, със срещата в Rommelshausen на 11 февруари и с меморандума на г-н Schreiber от 19 февруари във връзка с тази среща. Същото може да се каже във връзка със съобщението по телекса от 20 февруари, в което г-н Schreiber окончателно е оттеглил своята оферта до г-н Iffli. Накрая, силният интерес от установяването на бизнес връзки с Melchers, който се демонстрира от съобщението по телекса от 18 февруари, съвпада с последващото развитие в тези отношения и е достатъчно да обясни липсата на настойчивост от страна на Gruener що се отнася до стоките, предназначени за г-н Iffli. При все че това хронологическо стечение само по себе си не е от решаващо значение, то при все това е в подкрепа на довода на Комисията.

60. Изложените по-горе съображения са достатъчни за заключението, че Комисията задоволително е показала, че Melchers е отказало да изпълни поръчката на Gruener поради предназначението на стоките, без да бъде необходимо да се вземе решение по въпроса относно доверието, което трябва да се отдаде на последващите твърдения на г-н Schreiber или на въпроса относно поведението на г-н Schreiber при сделките, включващи hi-fi оборудване от други марки, което, според ищците, е сходно на неговото поведение в настоящото дело.

б) Относно последиците на изпратените от г-н Todd писма

61. Pioneer и Pioneer GB оспорват заключенията в оспорваното решение във връзка с последиците на двете писма, които управителният директор на Shriro, г-н Todd, е изпратил на 28 и 29 януари 1976 г. на генералния управител на Audiotronic и на председателя на Comet. Те твърдят, че тези писма са произвели изцяло незначителни последици.

62. В това отношение първо трябва да се подчертае, че не се оспорва, че тези писма са следствие от нарастващо настоятелните жалби от страна на г-н Setton, собственика на MDF, който дори е извършил няколко пробни покупки при Audiotronic и Comet, чиито резултати той е представил на срещата в Антверпен на 19 и 20 януари 1976 г. Писмата съдържат недвусмислени искания да се преустанови износа на оборудване с марка Pioneer. Те са изпратени на двата основни клиента, които заедно съставляват около 45 % от продажбите на оборудване с марка Pioneer, доставяна от Shriro. При тези обстоятелства, двете писма съставляват сами по себе си доказателство за съгласувана практика между MDF и Shriro, които имат за свой предмет ограничаването на конкуренцията в рамките на общия пазар. При условията на дяловете, държани от MDF и Shriro на засегнатите пазари, въпрос, който се разглежда по-долу в буква д), тази практика също така може да засегне търговията между държавите-членки. Доводът, изтъкнат от двамата ищци следователно не се отнася до наличието на нарушение на член 85, параграф 1 от Договора, а просто до въздействието на това нарушение и, следователно, до неговата тежест.

63. Що се отнася до Audiotronic, Комисията признава, че изпратеното до това предприятие писмо не е породило непосредствени последици. Напротив, съгласно параграф 50 от оспорваното решение, Audiotronic дори е заместило Comet в доставките за Euro-Electro в Брюксел, веднага след като Comet е преустановило износа на оборудване с марка Pioneer. Според Комисията, едва от месец март 1976 г. съгласуваната практика е породила действие по отношение на Audiotronic. Тъй като доводите във връзка с процедурните несъвършенства се свеждат до периода, който трябва да се вземе предвид и който е ограничен до края на януари и началото на февруари 1976 г., тези твърдения са несъществени.

64. Що се отнася до Comet, Комисията, по същество, твърди в параграфи 41, 50, 82 и 98 от своето решение, че това предприятие изнася големи количества оборудване с марка Pioneer преди получаването на писмото на г-н Todd, но че този износ е бил преустановен като следствие от писмото, докато износа на други марки продукти е продължил.

65. Тези заключения на Комисията се основават на писменото изложение, направено на 3 юни 1977 г. от един от директорите на Comet, г-н Mason, на докладите на нейните инспектори във връзка с посещенията на Comet и Euro-Electro и на документите във връзка със счетоводството на Comet. От тези документи единствено изложението на г-н Mason е било известно на ищите преди приемането на оспорваното решение. Както е посочено по-горе част А, буква в), информацията, която се съдържа в другите документи, следователно, трябва да се пренебрегне.

66. В точка 3 от своето изложение, г-н Mason заявява, че около 1974 г. Comet е започнало експортен бизнес, основно с hi-fi оборудване, до други държави от ЕИО. Въпреки това, до декември 1975 г. този износ обхваща само малки количества оборудване с марка Pioneer. От друга страна, в периода от 19 декември 1975 г. до 16 януари 1976 г., датата на последната пратка, Comet е

продадо на Euro-Electro в Брюксел Pioneer оборудване на съвкупна стойност от повече от 33 000 GBP. По отношение на периода преди получаването на писмото на г-н Todd, изложението е в подкрепа на заключенията на Комисията.

67. По точка 5 г-н Mason заявява:

„ На 30 януари 1976 г. беше получено писмо от дружеството, адресирано до председателя, от управителния директор на Shriro (UK) Ltd. Дружеството искаше да запази добрите си отношения с Shriro и да може да продължи получаването на задоволителни доставки. Следователно, беше изпратено помирително писмо до Shriro. След тази кореспонденция въпросът е обсъден с Shriro, но не е казано нищо повече от това, което се излага в писмото от 30 януари 1976 г. От м. януари 1976 г. ние получихме различни искания за оборудване с марка Pioneer от чужбина, но поради комбинираните последици на кредитните ограничения на нашите клиенти и наличните маржове, до момента сме успели да удовлетворим само тези искания в много ограничена степен, въпреки че дружеството вече изясни на Shriro (UK) Ltd, че то трябва свободно да търгува в съответствие със законодателството на Общността.”

68. Ищците твърдят, че, при все че това изложение всъщност потвърждава, че не са били изнасяни големи количества оборудване с марка Pioneer след получаването на писмото на г-н Todd, то сочи от друга страна, че това се дължи не на писмото, а на обстоятелства от търговско естество.

69. В това отношение, обаче, трябва да се напомни, че по въпросното време Comet, за разлика от заявлението, че трябва да търгува свободно, заявява в отговор на писмото на г-н Todd, че то „съзнателно няма да изнася продукти с марка Pioneer на търговски клиенти извън Обединеното кралство”. Следва, че последното изречение на изложението на г-н Mason се отнася до период, който, във всеки случай, е по-късен от периода „края на м. януари/началото на м. февруари 1976 г.”.

70. По тази точка, следователно, трябва да се заключи, че Комисията е била оправомощена да установи, че Comet е изнасяло големи количества оборудване с марка Pioneer преди получаването на писмото на г-н Todd, но че този износ бил преустановен след получаването на това писмо.

в)Относно продължителността на съгласуваните практики

71. Като се имат предвид изложените по-горе съображения що се отнася до периода, който трябва да се вземе предвид при определянето на продължителността на нарушенията, вече не е необходимо да се проучва този довод, който не се отнася до този период.

г)Относно участието на Pioneer в съгласуваните практики

72. В оспорваното решение Комисията е установила, че Pioneer е взело участие, както в съгласуваната практика между Melchers и MDF, така и в

съгласуваната практика между MDF и Shriro. Тя основава това заключение, по-специално, на общото положение на Pioneer по отношение на националните разпространители, на развитието и последиците от срещата в Антверпен от 19 и 20 януари 1976 г. и на предоставянето от страна на Pioneer на Melchers на оплаквания и информация от страна на MDF във връзка с паралелен внос.

73. Pioneer оспорва, че неговото поведение може да се опише по този начин. То поддържа, че то не е било в положение да оказва какъвто и да е контрол спрямо поведението на Shriro или Melchers. Целта на срещата в Антверпен не е била да обсъждането на паралелния внос. На тази среща, както и по много други поводи, представителите на Pioneer просто са изслушали оплакванията, направени от страна на г-н Setton от MDF и са го посъветвали да намали своите цени. Предаването на информация относно паралелен внос просто съставлява част от нормалния обмен на информация между доставчик и разпространител относно положението на пазара.

74. В тази връзка, трябва да се напомни, че целта на Pioneer, което е изцяло притежавано дъщерно дружество на дружеството-майка в Япония, е да внася оборудване с марка Pioneer в Европа и да организира продажбите на подобно оборудване. За тази цел то се опитва да намери разпространител във всяка една от въпросните държави-членки, предлага Ж споразумение за изключително разпространение, разделя внесените продукти между националните разпространители и се опитва да съгласува техните продажбени усилия, *inter alia* чрез провеждането на редовни срещи.

75. дори ако тези дейности по необходимост не предоставят на Pioneer решителното въздействие върху поведението на всеки от разпространителите, това не променя факта, че поради заеманото от него централно място, то е длъжно да проявява особена бдителност, за да предотврати възможността съгласувани усилия от този вид да породят практики, които са в противоречие с правилата относно конкуренцията.

76. Що се отнася до поведението на Melchers, не се оспорва, че Pioneer е препратило на този разпространител не само оплакванията на г-н Setton, но също така информация относно лицензиите за внос, получени от г-н Iffli от френските органи. При тези обстоятелства подобна комуникация изглежда представлява скрит стимул за Melchers да се опита да открие източника на този внос и да го преустанови.

77. Що се отнася до срещата в Антверпен, няма писмен запис от нея, с изключение на писмата, изпратени от г-н Todd от Shriro до неговите двама основни клиенти и тези лица, които са взели участие в срещата не успяха да дадат логично обяснение за нейната цел.

78. В своите писма от 28 и 29 януари 1976 г., г-н Todd обяснява на своите двама клиенти, че той е бил извикан в Антверпен, за да се обсъдят оплаквания от страна на френския разпространител срещу паралелния внос; той обяснява как е бил изправен пред последиците от пробните покупки, направени от MDF при двамата клиенти и той изразява съжалението, че те

„накараха моите шефове да ме гледат с известно количество неодобрение”. Дори ако подобен изказ може, както г-н Todd поддържа по време на административната процедура, да е бил преувеличен в определена степен, за да впечатли неговите клиенти, той съответства на другите фактори, които клонят към доказване на това, че паралелният внос е съставлявал съществен предмет на обсъждане на срещата.

79. По този начин не се оспорва, че г-н Setton наистина е представил пред срещата резултатите от трите пробни покупки, които управляваните от него предприятия са направили от британски клиенти на Shriro и че той е подчертал нуждата да се преустанови паралелния внос във Франция. Освен това, не се оспорва, че писмата на г-н Todd до неговите клиенти са били пряка последица от тази среща, а не от по-късни контакти с г-н Setton. При тези обстоятелствата, Pioneer, който е свикал срещата и който я е председателствал, трябва да понесе отговорността за това следствие, като се има предвид заеманото от него положение във връзка с неговите национални разпространители, както се описва по-горе.

80. Следователно, трябва да се направи изводът, че Комисията е била оправдана при установяването на това, че Pioneer е взело участие в две съгласувани практики.

д) Относно пазарните дялове, държани от ищците, и действие спрямо търговията между държавите-членки

81. В параграф 3 от своето решение, Комисията оценява съвкупната стойност на продадените от Pioneer hi-fi продукти на неговите разпространители в трите засегнати държави-членки по време на финансовата 1975/76 година на 735 000 000 BEF. Освен това, тя заявява в параграф 25, че през 1976 г. оборота на MDF в продукти с марка Pioneer е бил 77 000 000 FRF, този на Shriro е бил 7 300 000 GBP и този на Melchers е бил 19 000 000 DEM. въз основа на оценката на hi-fi пазарите в трите държави-членки тя достига до заключението, че делът на пазара, държан от продукти с марка Pioneer през 1976 г. е бил поне 7 - 10 % във Франция, 8 - 9 % в Обединеното кралство и приблизително 2 % във Федерална република Германия. Тя прави извода в параграфи 75 и 82, че тези пазарни дялове са били достатъчно големи, за да може поведението на предприятията, по принцип, осезаемо да засегне търговията между държавите-членки.

82. MDF и Pioneer GB оспорват тези изчисления. От една страна, Комисията включва в представените стойности относително оборота, различни от hi-fi оборудване с марка Pioneer продукти; от друга страна, тя определя hi-fi пазара твърде стеснително. Двамата ищци смятат, че техните пазарни дялове през 1976 г. са били 3,38 % във Франция и 3.18 % в Обединеното кралство. Те твърдят, че подобни пазарни дялове не са достатъчни, за да може да се смята, че е възможно тяхното поведение да засегне търговията между държавите-членки по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора.

83. Не може да се оспори, че няма общо призната дефиниция на понятието ”hi-fi продукти” и различните пазарни проучвания, на които се позовават

страните, съществено се различават в това отношение. Изглежда, че никое от тези проучвания не съответства точно на видовете продукти, взети предвид от страните, когато те заявяват оборота на двете предприятия. обаче, проучване на тези фактически въпроси, които са във висока степен технически и трудни, може да бъде излишно, ако пазарните дялове, посочени от страна на ищите сами по себе си са достатъчни за целите на член 85, параграф 1.

84. В тази връзка трябва да се напомни, че както Съдът поддържа в няколко решения, включително това от 9 юли 1969 г. (по дело *Völk/Vervaecke*, 5/69, *Recueil*, 1969 г. стр. 295), ако дадено споразумение може да засегне търговията между държавите-членки, трябва да бъде възможно да се предвиди с достатъчна степен на вероятност, въз основа на набор от обективни правни или фактически фактори, дали въпросното споразумение би могло да окаже въздействие, пряко или косвено, реално или потенциално, върху модела на търговията между държавите-членки по такъв начин, че да може да възпрепятства постигането на целите на единния пазар между държавите. Същият критерий трябва да се прилага що се отнася до разглежданите в това дело съгласувани практики.

85. В същото решение Съдът признава, че едно споразумение за изключително разпространение, дори с абсолютна териториална защита, може да избегне забраната, установена в член 85, когато то засяга пазара само в незначителна степен, като се отчита слабата позиция на засегнатите лица на пазара с въпросните продукти.

86. Не е такова положението на ищите по настоящото дело. Представените от MDF и Pioneer GB проучвания показват, че пазара с hi-fi продукти във Франция и в Обединеното кралство е много голям, но че той е ясно поделен между много голям брой марки, така че заявеният от ищите процентен дял надвишава този на по-голямата част от техните конкуренти. Ако се вземат предвид само внесените марки, дори изглежда, че двамата ищици са сред най-големите доставчици на двата пазара. При тези обстоятелства, като се вземат предвид техните абсолютни оборотни стойности, не може да се отрече, че поведение от страна на тези предприятия, което е насочено към ограничаване на паралелен внос и следователно, към разпокъсване на националните пазари е могло да окаже въздействие спрямо модела на търговията между държавите-членки по начин, който може да възпрепятства постигането на целите на единния пазар.

87. Следователно, трябва да се направи заключението, че Комисията е била оправдана при установяването, че поведението на ищите е могло осезателно да засегне търговията между държавите-членки.

В – Относно твърдения, които се основават на невъзможността да се вземат предвид обстоятелствата, които изключват налагането на глобите

a) легитимна самозащита и необходимост

88. MDF твърди, че ако то наистина е извършило нарушение, то е било оправдано при това от необходимост. Положението, в което се е озовало, я е оправдало при прибегването до законната самозащита срещу нелоялната конкуренция, на която то е било изложено от страна на паралелните вносители.

89. Що се отнася до твърдението, основаващо се на легитимната самозащита, трябва да се подчертае, че както Съдът поддържа в своите Решения от 25 ноември 1971 г. (по дело *Beguelin* 22/71, *Recueil*, стр. 949) и от 22 януари 1981 г. (по дело *Dansk Supermarked*, 58/80, *Recueil*, стр. 181), самият факт на вноса на стоки, които са били законно търгувани в друга държава-членка, не може да се приеме за нелоялна търговска практика. Паралелният внос от други държави-членки, следователно, не може сам по себе си да породи ситуация на законна самозащита.

90. Не е необходимо да се разглеждат възможните последици на една ситуация на необходимост, достатъчно е да се заяви, че ищецът не е изразил наличието на подобна ситуация. MDF не е доказало, че неговото съществуване е било застрашено или че неговите предполагаеми финансови затруднения са се дължали на паралелен внос или, *a fortiori*, че единствено и само нарушението на член 85, параграф 1 е съставлявало средството, гарантиращо неговото оцеляване.

91. Следователно тези доводи трябва да бъдат отхвърлени.

б) Относно член 85, параграф 3 от Договора

92. MDF твърди, че материалните условия за освобождаване съгласно член 85, параграф 3 са били удовлетворени и че следователно то е могло да получи освобождаване чрез уведомление. Следователно, нарушението се състои не в нарушаване на един от основните цели на Договора, а просто в нарушение на процедурното правило, по-конкретно невъзможността да се удовлетворят изискванията за уведомление и получаване на официално освобождаване.

93. Този довод не може да бъде подкрепен. Съобщаването на съглашенията не е формалност, която е наложена спрямо предприятията, а е необходимо условие за получаването на някои преимущества. Съгласно предвиденото в член 15, параграф 5, буква а) от Регламент № 17 не може да се наложи глоба по отношение на действия, които са извършени след уведомлението, при условие че те попадат в границите на описаната в уведомлението дейност. Това преимущество, от което се ползва всяко предприятие, което съобщи за съглашение или съгласувана практика, е съответствието на поетия от предприятието риск самото то да съобщи за съглашението или съгласуваната практика. Подобно предприятие на практика поема риска не само да бъде установено, че съглашението или практиката са в нарушение на член 85, параграф 1 от Договора и да получи отказ от приложението на алинея 3, но също така рискува да бъде наказано чрез глоба за своите действия, които предшестват уведомлението. *A fortiori*, всяко предприятие, което не желае да поеме този риск не може да твърди при неговото

глобяване за нарушение във връзка със съглашение, за което не е било съобщено, че е била налице хипотетичната възможност уведомяването да доведе до освобождаване.

в) Относно съответствието на поведението на Melchers с неговите договорни задължения, които са съобщени на Комисията

94. Melchers смята, че наложената спрямо него глоба е в нарушение на член 15, параграф 5 от Регламент № 17, доколкото тя наказва поведение, което е в съответствие с неговото споразумение за разпространение с Pioneer, което е било съобщено на Комисията. Melchers не е могло да достави стоките, поръчани от Gruopер, без да наруши своето задължение, което се съдържа в това споразумение, за гарантиране на това, че немският пазар ще остане подходящо снабден.

95. При отхвърлянето на този довод е достатъчно да се направи позоваване на оценката, направена от Съда, в част В а по-горе, на стоковите равнища на Melchers към разглежданото време и към липсата на какъвто и да било опит от негова страна да получи необходимите стоки.

г) Относно липсата на указания от страна на партньорите

96. Според становището на Melchers, дадено предприятие не може да бъде глобено, освен ако бъде установено, че нарушението може да се вмени на самото предприятие, с други думи, в настоящия случай, на общите партньори в Melchers. Твърди се, че Комисията не е посочила, че партньорите са възнамерявали да извършат твърдяното нарушение или че те са действали по непредпазливост.

97. В тази връзка, трябва да се подчертае, че член 15, параграфи 1 и 2 от Регламент № 17 оправомощава Комисията да налага спрямо предприятията или сдружения на предприятия глоби, когато, умишлено или по непредпазливост, те са виновни за нарушения. За прилагането на тази разпоредба не е необходимо да е налице действие или дори знание от страна на партньорите или главните ръководители на засегнатото предприятие; достатъчно е действие от страна на лице, което е оправомощено да действа от името на предприятието.

98. Ищецът не е показал, че управителите на hi-fi отделът на Melchers са надвишили правомощията, които партньорите са им поверили чрез наемането им на тези постове. Доколкото се засяга местният представител, ищецът дори твърди, че той винаги е действал в своите отношения с Gruopер в съответствие с преките указания на тези ръководители. Следователно, този довод трябва да бъде отхвърлен.

д) Относно солидарната отговорност на Комисията в тези случаи

99. Melchers твърди, че Комисията е позволила на Френската република, съгласно член 115 от Договора, да изключи от третиране от страна на Общността някои hi-fi продукти с произход от Япония и които са пуснати в

свободно обращение в други държави-членки. Това обстоятелство съставлява фактор, който оправдава премахването на глобата или, най-малкото, значителното намаляване на нейния размер.

100. В тази връзка Комисията правилно изтъква, че ограниченията, наложени от обществените органи, не могат да оправдаят изпълнението от страна на частни лица на съгласувани практики, които са насочени към ограничаване на конкуренцията. следователно, доводът трябва да се отхвърли.

Г – По доводите относно размера на глобите

а) Относно общия размер на глобите

101. Ищите твърдят, че при определянето на размера на глобите Комисията не е спазила последната алинея на член 15, параграф 2 от Регламент № 17, който предвижда, че трябва да се има предвид, както сериозността, така и продължителността на нарушението. Според ищите, Комисията не се е основала на сериозността на тяхното поведение, нито на неговата продължителност. Те твърдят, че тя се е възползвала от тези дела, за да въведе нова политика, предназначена да повиши общото ниво на глобите за някои определени нарушения на правото на Общността, при все че такава промяна в политиката не се оправдава нито от естеството на въпросните нарушения, нито пък от особените обстоятелства на случая. Налагането на подобни големи глоби по настоящите дела просто се дължи на факта, че Комисията е сезирана по времето, когато тя променя своята политика, която не само че противоречи на разпоредбите на регламентите, но и на практика води до произволност.

102. Нещо повече, така описаният метод е явно дискриминационен. Фактите по настоящите дела произтичат по същото време, като тези по други дела, по които Комисията е приела решение преди решението по настоящото дело, при които е наложила значително по-ниски глоби.

103. Комисията признава, че настоящите дела са първите, по които тя налага едно ниво на глобите, което е значително по-високо, отколкото в миналото. преди приемането на оспорваното решение тя не е налагала глоби, надвишаващи 2 % от общия оборот на предприятието, дори при сериозни нарушения. в настоящите случаи размерът на глобите е в обхвата между 2 до 4 % от оборота.

104. Според Комисията, обаче, подобно ниво е напълно оправдано от естеството на нарушенията. След 20 години на политика на Общността относно конкуренцията е необходимо едно осезаемо повишаване на нивото на глобите, по нейно гледище, най-малкото що се отнася до вида нарушение, което дълго време е било добре дефинирано и е известно на засегнатите лица, такова като забраните спрямо износа и вноса. в същност тези нарушения съставляват най-сериозните нарушения, тъй като те лишават потребителите от всички ползи, произтичащи от премахването на митата и количествените ограничения; те възпрепятстват интегрирането на

икономиките на държавите-членки и поставят разпространителите и търговците на дребно в подчинено положение спрямо производителите. Поттежките глоби са особено необходими, когато, както в настоящия случай, главната цел на нарушението е поддържането на по-високо ниво на цените за потребителите. Комисията заявява, че много предприятия се придържат към поведение, което те осъзнават, че противоречи на правото на Общността, тъй като печалбата, която те извличат от тяхното незаконно поведение надвишава наложените поради нарушението глоби. подобно поведение може да бъде възпряно само чрез глоби, които са по-високи отколкото тези в миналото.

105. В тази връзка трябва да се напомни, че правомощието на Комисията да налага глоби спрямо предприятия, които, умишлено или по непредпазливост, извършат нарушение на разпоредбите на член 85, параграф 1 или член 86 от Договора, е едно от средствата, предоставени на Комисията, за да я подпомагат при осъществяването на поверената Ж надзорна задача по силата на правото на Общността. Тази задача определено обхваща задължението за разследване и наказване на индивидуални нарушения, но тя също така обхваща задължението да се води обща политика, предназначена да прилага по въпросите на конкуренцията установените по силата на договора принципи и която да направлява поведението на предприятията в светлината на тези принципи.

106. При оценката на сериозността на дадено нарушение за целите на определянето на размера на глобата, Комисията трябва да вземе предвид не само конкретните обстоятелствата по случая, но също така контекста, при който настъпва нарушението и трябва да гарантира, че нейното действие има необходимото възпиращо действие, особено що се отнася до тези видове нарушения, които са особено вредни за постигането на целите на общността.

107. От тази гледна точка, Комисията е права да класифицира като много сериозни нарушения забраните върху износа и вноса, които се стремят по изкуствен начин да поддържат ценови разлики между пазарите на различните държави-членки. Подобни забрани застрашават свободата на търговията в рамките на Общността, която съставлява основополагащ принцип на Договора, и те пречат за постигането на една от нейните цели, именно създаването на единен пазар.

108. Също така открито пред Комисията е и отчитането на факта, че практики от подобно естество, при все че е установено, че те са незаконни още от началото на политиката на Общността относно конкуренцията, все още са относително често явление поради печалбата, която някои от засегнатите предприятия могат да извлекат от тях и, следователно, пред Комисията е отворено разглеждането на това, че е уместно да се повиши нивото на глобите, за да се засили техния възпиращ ефект.

109. Поради същите причини, фактът че Комисията, в миналото е налагала глоби в определен размер за някои нарушения не означава, че тя е лишена от възможността да повиши този размер в рамките, посочени в Регламент № 17, ако това е необходимо за гарантиране на изпълнението на политиката на

Общността относно конкуренцията. Напротив, правилното приложение на нормите на Общността относно конкуренцията изисква Комисията да може по всяко време да приспособява размера на глобите спрямо нуждите на тази политика.

110. Следователно, доводът трябва да се отхвърли.

б) Относно предполагаема липса на умисъл от страна на Pioneer

111. Pioneer оспорва, че то не е действало умишлено, тъй като то не е могло да знае, че неговото поведение е било незаконно.

112. Въз основа на оценката, извършена по-горе в част Б, буква г), на приведените доказателства що се отнася до поведението на Pioneer, Съдът намира, че Pioneer трябва да е осъзнавал напълно, че неговото поведение е било от такова естество, че е насърчавало ограничения спрямо конкуренцията. Това е достатъчно за заключението, че това предприятие е действало умишлено. Следователно, този довод трябва да бъде отхвърлен.

в) Относно използване на оборота като основа за изчисляване на глобите

113. Melchers твърдят, че е незаконно да се определят глобите пропорционално на оборота на предприятието, както е сторила Комисията в настоящите случаи. То оспорва, че оборотът всъщност не предоставя сведения относно печалбата на предприятието или относно неговата възможност да заплати дадена глоба.

114. Във всеки случай, Melchers, MDF и Pioneer твърдят, че глобата не може да се изчисли, както е сторила Комисията в настоящия случай, въз основа на общия оборот на предприятието, тъй като стоките, по отношение на които е извършено нарушението, съставляват само част от този оборот.

115. Pioneer оспорва, че наложената спрямо него глоба трябва да бъде намалена, тъй като оборотът, въз основа на който Комисията основава своите изчисления, също така се основава на продажбата на hi-fi оборудване на държави, които не са засегнати от нарушението.

116. Според Melchers Комисията е трябвало да вземе предвид факта, че само около 10 % от неговия оборот се отнася до hi-fi продукти, докато в случая на другите ищци тези продукти съставляват целия им оборот. Melchers добавя, че при определянето на тавана на глобите на 10 % от оборота, член 15, параграф 2 от Регламент № 17 се отнася до оборота в сектора, в който е извършено нарушението. Тъй като Комисията не е спазила този метод за изчисляване, наложената спрямо melchers глоба е в размер от 18 % от неговия оборот на hi-fi пазара, като по този начин надвишава границата, определена от упоменатата по-горе разпоредба.

117. Комисията отговаря, че само общият оборот на дадено предприятие може да служи като свидетелство относно максималната глоба, която може да заплати предприятието. Поради тази причина, ограничението, указано в

член 15, параграф 2 от Регламент № 17 трябва, по нейно виждане, да се схваща като отнасящо се до общия оборот. Подобно на всички други случаи, при които, според мнението на Комисията, трябва да се има предвид оборота, за да се определи размера на глобата, от значение е само общият оборот, а не оборотът, който произтича от сделките, засегнати от нарушението. Тя обаче подчертава, че, поради големия брой не количествени критерии, които трябва да се вземат предвид при определянето на глобата, не е възможна каквато и да е било математическа формула с общо приложение.

118. При условията на член 15, параграф 2 от Регламент № 17, Комисията може да налага глоби в размер от 1 000 до 1 000 000 отчетни единици или сума, която надвишава тези граници, но която не надвишава 10 % от оборота през предходната стопанска година на всяко от участващите в нарушението предприятия. член 15, параграф 2 предвижда, че при определянето на размера на глобата в тези граници трябва да се вземат предвид сериозността и продължителността на нарушението.

119. По този начин единствената изрична препратка към оборота на предприятието засяга горната граница на глобата, която надвишава 1 000 000 отчетни единици. В такъв случай ограничението е насочено към това да предотврати несъразмерността на глобите във връзка с до размера на предприятието и, тъй като само общият оборот може ефективно да даде приблизителни данни относно размера, упоменатия по-горе процентен дял трябва, както Комисията твърди, да се разбира като отнасящ се до общия оборот. следва, че Комисията не е надвишила ограничението, установено в член 15 от Регламента.

120. При оценката на тежестта на всяко нарушение трябва да се отчетат много фактори, чието естество и значимост се отличават съобразно вида на въпросното нарушение и конкретните обстоятелства на случая. Тези фактори могат, в зависимост от обстоятелствата, да обхващат количеството и стойността на стоките, по отношение на които е извършено нарушението и размера и икономическата мощ на предприятието и, впоследствие, въздействието, което предприятието е могло да окаже спрямо пазара.

121. Следователно, от една страна, е допустимо, за целите на определянето на глобата, да се вземе предвид, както общия оборот на предприятието, което дава индикация, макар и приблизителна и непрецизна, относно размера на предприятието и относно неговата икономическа мощ, така и съотношението на този оборот, съставен от стоките по отношение на които е било извършено нарушението, което дава насока за обхвата на нарушението. От друга страна, следва, че е важно да не се придава на някоя от тези две стойности значение, което не е съотносимо към другите фактори и, следователно, че определянето на подходящата глоба не може да бъде следствие от просто изчисление, основано на общия оборот. Такъв по-специално е случаят, когато засегнатите стоки съставляват само малка част от тази стойност. Уместно е Съдът да вземе предвид тези съображения в своята оценка, по силата на неговите правомощия за неограничена юрисдикция, относно сериозността на въпросните нарушения.

122. В степенята, в която трябва да се направи позоваване на оборота на въвлечените в същото нарушение предприятия за целите на определянето на съотношението между глобите, които трябва да бъдат наложени, периодът, който трябва да се вземе предвид, трябва да бъде оценен по такъв начин, че произтичащите обороти да са във възможно най-голяма степен съпоставими. Доводите, изложени в тази насока от страна на MDF и Pioneer, не са от такова естество, че да засегнат осезаемо направената от Съда оценка. Следователно, не е необходимо да се разгледат подробно тези доводи.

г) Относно продължителността на съгласуваните практики

123. Според MDF и Pioneer, съгласуваните практики са могли да започнат единствено на 19 и 20 януари 1976 г. по време на срещата в Антверпен. Pioneer и Melchers отбелязват, че съгласуваната практика между Mdf, Pioneer и Melchers е приключила на 27 януари 1976 г., когато служителите на Melchers са уведомили г-н Schreiber, че стоките не могат да бъдат доставени. Накрая, иштите поддържат, че няма данни, че съгласуваната практика между MDF, Pioneer и Shriro е продължила в течение на две години. Оспорва се, че, тъй като продължителността на нарушението е един от факторите, които трябва да се вземат предвид при определянето на глобата, уместно е да се намали размера на глобите значително на това основание.

124. В следствие на заключението, че извършените нарушения са били ограничени до периода „края на м. януари/началото на м. февруари” и с оглед на заключенията във връзка с отказа на Melchers да продава, повече не е необходимо да се разглеждат тези доводи. Продължителността на установените от Съда съгласувани практики ще влязат в общата оценка, която той трябва да направи в рамките на неговите правомощия за неограничена компетентност.

д) Относно налагането на единна глоба за две съгласувани практики

125. Според MDF, има основание да се вярва, че Комисията е считала, че двете съгласувани практики, в които е взело участие MDF съставляват две отделни нарушения. Чрез обединяването на изчислените глоби за всяко от тези две нарушения в единна глоба, Комисията нарушава общия принцип относно припокриването на нарушенията.

126. Pioneer, от своя страна, твърди, че Комисията е нарушила неговото право на справедлив процес чрез налагането спрямо него на единна глоба за две нарушения. при липсата на специфична глоба за всяко нарушение, не е възможно да се узнае как Комисията е оценила сериозността на всяко нарушение или дали приложените критерии при разглеждането на всяко едно нарушение са били правилни.

127. В тази връзка, достатъчно е да се отбележи, че Комисията поддържа, че, в случая на MDF и Pioneer, тя е разглеждала нарушенията като единно нарушение и следователно, е наложила единна глоба на всяко предприятие. Всъщност, нищо не сочи на това, че Комисията не е следвала тази

процедура, която е оправдана в настоящия случай, тъй като MDF и Pioneer участват в две съгласувани практики, и двете от които са били предназначени да предотвратят паралелен внос в дадена определена страна на стоки, които са произведени от същата фирма. Тези доводи следователно трябва да бъдат отхвърлени, без да е необходимо да се изразява становище относно възможното наличие на принципи на правото на Общността относно припокриването на глоби, които са наложени за няколко отделни нарушения.

Д - Заключение

Относно искането за обявяване на недействителността

128. Както се заявява по-горе в част А, буква б), заключението относно продължителността на нарушенията трябва да се ограничи до времето „края на м. януари/началото на м. февруари 1976 г.“. Следователно, решението трябва да бъде обявено за недействително в степента, в която то установява, че съгласуваните практики надвишават този период. За остатъка, искането за обявяване на недействителност трябва да бъде отхвърлено.

Относно искането за намаляване на размера на глобите

129. При определянето на размера на глобите трябва да се има предвид продължителността на установените нарушения, както и всички фактори, които могат да повлияят върху оценката на сериозността на нарушенията, такива като поведението на всяко от предприятията, ролята на всяко от тях при установяването на съгласуваните практики, печалбите, които те са могли да извлекат от тези практики, техния размер, стойността на засегнатите стоки и заплахата, която нарушения от този вид могат да съставляват пред целите на Общността.

130. Във връзка с използваните от Комисията критерии при определянето на глобите, трябва по-специално да се има предвид, в случая на всички предприятия, по-кратката продължителност на нарушенията, която произтича от частичната недействителност на оспорваното решение и с оглед на съображенията, изложени по-горе в част Г, буква в) относно връзката между общия оборот на предприятията и другите фактори, които трябва да бъдат взети предвид с оглед определянето на сериозността на нарушенията.

131. Въз основа на всички тези съображения и като се имат предвид особените обстоятелства на всяко от предприятията, глобите трябва да се определят, както следва.

132. Що се отнася до Pioneer, трябва да се вземе предвид по-специално централното положение, което това предприятие заема в дистрибуторската мрежа на въпросните продукти, което го опосредства да изпълнява ролята на посредник при оказването на съществено влияние спрямо поведението на националните разпространители. по отношение на това предприятие глобата

трябва да се определи в размер на 2 000 000 отчетни единици, с други думи 80 679 000 BEF.

133. В случая на MDF, който е в основата и е основен ползвател от двете съгласувани практики, трябва да бъде наложена глоба в размер от 600 000 отчетни единици, с други думи 3 488 892 FRF.

134. Вследствие на частичната недействителност на оспорваното решение няма разлика в продължителността на двете съгласувани практики, в които са замесени Melchers и Shriro (сега Pioneer GB). за да се установи връзката между глобите, които трябва да бъдат наложени спрямо тези две предприятия, трябва да се има предвид по-специално фактът, че Shriro е изцяло зависим от Pioneer при извършването на своите дейности, докато Melchers, в следствие на разнообразието на своите дейности, сред които продажбата на продукти с марка Pioneer съставляват само малка част, е могъл по-често да устои на оказвания върху него натиск. Като се имат предвид всички други обстоятелства по случаите, глобата, която трябва да се наложи на Melchers, трябва да се определи в размер от 400 000 отчетни единици, с други думи 992 184 DEM, а глобата, която трябва да се наложи на Pioneer GB, трябва да се определи в размер от 200 000 отчетни единици, с други думи 129 950 GBP.

135. С оглед намаляването на размера на глобите, решено по-горе, и на факта, че след датата на оспорваното решение предприятията са използвали въпросните суми, без да е трябвало да уредят гаранция или платежна лихва, доводите, изложени от MDF и Melchers относно трудностите, които плащането на глобите би породило спрямо тях, трябва да бъде отхвърлено. това се прилага на същото основание и спрямо исканията на MDF да му бъде разрешено да плати глобата на няколко вноски. Комисията трябва да вземе решение, в подходящия случай и като се има предвид текущото финансово положение на предприятията, дали е желателно да допусне плащането да бъде отсрочено или извършено на вноски.

По съдебните разноски

136. По силата на член 69, параграф 2 от процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски. Съгласно параграф 3 от този член Съдът разпредели разноските или да реши всяка страна да понесе направените от нея разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания, или поради изключителни обстоятелства.

137. Тъй като всяка страна е загубила по някоя от точките, всяка от тях трябва да понесе собствените си разноски по делото.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Обявява Решение № 80/256 на Комисията от 14 декември 1979 г. относно производство съгласно член 85 от Договора за ЕИО (IV/29.595 - Pioneer hi-fi оборудване) за нищожно в степента, в която установява, че

съгласуваните практики надхвърлят времето от края на м. януари до началото на м. февруари 1976 г.

2. Определя наложените спрямо ищите глоби, както следва:

- за MDF (дело 100/80), 600 000 отчетни единици, или 3 488 892 FRF;
- за Melchers (дело 101/80), 400 000 отчетни единици, или 992 184 DEM;
- за Pioneer (дело 102/80), 2 000 000 отчетни единици, или 80 679 000 BEF;
- за Pioneer GB (дело 103/80), 200 000 отчетни единици, или 129 950 GBR;

3. Отхвърля иска за остатъка.

4. Осъжда всяка от страните да понесе собствените си разноски по делото.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 7 юни 1983 година

Подписи